

РЕШЕНИЕ

№ 5767

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Гражданско дело № 20221110135862 по описа за 2022 година

Производството е по реда на ГПК, част II "Общ исков процес", дял I "Производство пред първата инстанция".

Образувано е по **искова молба вх. № 138642/04.07.2022 г.** на „..... ЕООД, ЕИК срещу /СГС/, БУЛСТАТ, с която е предявен за разглеждане **осъдителен иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД за сумата от общо 650,00 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди за заплатена държавна такса в размер на 50,00 лева по гр. д. № 8638/2015 г. по описа на СРС, 118 състав, както и за сумата в размер на 600,00 лева – присъдени разноски в тежест на „..... ЕООД, ЕИК с Решение № 163793/05.07.2017 г. по гр. д. № 8638/2015 г. по описа на СРС, 118 състав, претърпени в резултат от противоправното поведение на служител на СГС, изразяващо се в полагане на печат „Решението е влязло в сила на 22.06.2012 г.“ върху Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, което е било обезсилено с влязло в сила Определение № 797/02.05.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав.

В сезиращата съда исова молба се навеждат твърдения, че производството по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, е било образувано по депозирана от „..... ЕООД исова молба с предявени исове с правно основание чл. 134 ЗЗД за упражняване на правата на неговия длъжник – „..... ЕООД. Поддържа се, че основание за предявяване на исовете е било Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, по силата на което е била обявена за нищожна покупко - продажба на недвижим имот, извършена с Нотариален акт № 195, том I, рег. № 6034, дело № 189/2009 г. на нотариус НК, вписан с вх. рег. № 7705, акт № 191, том XX, дело № 4579/2009 г. на Имотен регистър към Агенция по вписванията – гр. ЕООД е признато за собственик на поземлен имот с идентификатор №, находящ се в – град, с адрес на поземления имот: с.”, с площ от 2 751 кв. м., с трайно предназначение на територията - земеделска, начин на трайно ползване – НИВА, стар идентификатор – няма, номер по предходен план – 119117, при съседни на поземления имот:1 съгласно Скица на поземлен имот № 25872/23.04.2012 г., издадена от СГКК – гр. София по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-40/20.07.2011 г. на АГКК, описан по документ за собственост като НИВА Категория IV /четвърта/, с площ от 2.751 дка, съставляваща имот № 119117, находяща се в землището на с., полски път на Община Столична. На основание така посоченото решение „..... ЕООД

било предявило иск за признаване за установено, че длъжникът му „..... ЕООД е собственик на процесния имот спрямо последващия приобретател, като по повод подадената от него искова молба било образувано гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав. В хода на иницирираното производство ответникът в него –елевирала възражение, че решението от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС не е влязло в сила на посочената дата, същото е обжалвано в предвидените в закона срокове, като от приложеното от нея Определение от 02.05.2012 г. по гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав, се установявало, че решението на СГС е било обезсилено поради отказ от исквете пред въззивната инстанция и съответно не е породило правните си последици. При тези фактически твърдения ищецът поддържа, че длъжностно лице, служител на СГС, е допуснало грешка, удостоверявайки, че Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, е влязло в сила на 22.06.2012 г. Така, приемайки в мотивите си за установено, че „*решението на СГС е обезсилено от въззивния съд с определение от 02.05.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. по описа на САС, ГО, 4 състав, поради направен във въззивната инстанция отказ от иск*“, СРС в своето решение № 163793/05.07.2017 г. по гр. д. № 8638/2015 г. е отхвърлил предявения иск по чл. 134 ЗЗД и е осъдил „..... ЕООД да заплати направените от ответната страна разноски в размер на 600,00 лева, като отделно от това е била платена и държавна такса за завеждане на делото в размер на 50,00 лева. Решението по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, не е обжалвано и е влязло в сила. Твърди се, че впоследствие поставения печат, удостоверяващ влизането в сила на решението по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, е бил заличен с коректор. Твърди се, че от длъжностно лице при ответника погрешно е извършено удостоверяване, че решението по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС е било влязло в сила на 22.06.2012 г. Това противоправно поведение било осъществено при или по повод възложената работа и от него били произтекли вреди за ищеца в общ размер от 650,00 лева, представляващи съдебно-деловодни разноски по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав. Тези вреди били в пряка причинно-следствена връзка с противоправното деяние, тъй като предявеният иск по чл. 134 ЗЗД се основавал единствено на влязлото в сила решение по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС. Моли се за уважаване на исквете и присъждане на сторените в производството разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор на исквата молба от СГС, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен и недоказан. Поддържа се, че искът по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС е бил отхвърлен и вредите са претърпени поради действия и бездействия на самия ищец, който не е положил дължимата грижа почти три години след обезсилване на решението по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС да извърши проверка дали длъжникът му „..... ЕООД е действително титуляр на съответните права. Поддържа се, че имуществените вреди са настъпили за ищцовото дружество поради неправилно избрания път за защита, тъй като обстоятелството, че решението по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, на което се позовавал ищецът, е било обезсилено впоследствие не е единствената причина за отхвърляне на иска по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС. Навеждат се твърдения, че във връзка с извършена проверка от ИВСС по сигнал на ищцовото дружество инспекторът не е установил кой и кога е извършил както поставянето на печат, удостоверяващ влизането в сила на решението по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, така и последващото му заличаване с коректор. Според ИВСС при подаване на молбата от 23.10.2012 г. за издаване на заверен препис от решението по гр. д. № 4187/2010 г. ищецът е могъл да се запознае и със съдържанието на въззивното дело, което е било в кориците на гр. д. № 4187/2010 г. Релевира се възражение по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за съпричиняване, като отделно се поддържа, че по делото от ищеца не е установено кой е прекият причинител на вредата, нито че това е лице, на което ответникът е възложил работа. Навежда се възражение за погасяване на вземанията по давност. Оспорва се реалното заплащане на сумата от 650,00 лева, поради липса на доказателства за заверяване на сметката на получателя им. Моли се за отхвърляне на исквете и се претендира присъждане на сторените в производството разноски.

Софийски районен съд, I Гражданско отделение, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства и приложеното за послужване гр. д. № 4187/2010 г. по описа на СГС, I – 4 състав, че с

Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, е признато за установено, на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, по отношение на „.....“, че **покупко-продажбите**, извършени с Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 195, том I, рег. № 6034, н. д. № 189 от 2009 г., вписан с вх. рег. № 7705, акт № 191, том XX, дело № 4579/2009 г. на АВ – София, и Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 196, том I, рег. № 6035, дело № 190 от 2009 г., вписан с вх. рег. № 7706, акт № 192, том XX, дело № 4580/2009 г. на АВ – София, съставени от нотариус на НК, **са нищожни**; и на основание чл. 108 ЗС е признато за установено по отношение на“ ЕООД, ЕИК че е собственик на имот № 119020 в землището на с.одобро индивидуализиран/, както и че „..... ЕООД, ЕИК **е собственик на недвижим имот – нива, с площ от 2 751 дка, IV категория, находяща се в землището на с. /подробно индивидуализиран/, като ответникът**“ ЕООД е осъден да предаде на ищите владенията върху съответно притежаваните от тях недвижими имоти. На гърба на оригинала на Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, находящ се в приложеното за послужване гр. д. № 4187/2010 г. по описа на СГС, I – 4 състав, не е положен печат за влязло в сила, но видно от него на същия е налице забелване на първоначално положен текст и печат. От представеното с исковата молба в заверен препис Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав /л. 19/, се установява, че на последната му страница е налице положен печат с отбелязване за влизане в сила на съдебния акт на 22.06.2012 г. и подписи за председател и секретар, както и печат на Градски съд София – Обща архива.

Видно от приложеното за послужване гр. д. № 4187/2010 г. по описа на СГС, I – 4 състав, е че **с молба вх. № 108516/23.10.2012 г.**, депозирана по делото на СГС, адвокат Т. В., в качеството на пълномощник на „..... ЕООД, е направил искане за издаване на заверен препис от влязло в сила решение по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав. Върху молбата се съдържа отбелязване за **получен на 01.11.2013 г. препис от решението и саморъчно положен подпис за полученото го лице – адвокат Т. В.**, пълномощник на „..... ЕООД и в настоящото производство, чийто подпис не се оспорва в процеса.

По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства и приложеното за послужване в. гр. д. № 3628/2011 г. по описа на САС, 4 състав, че с **Решение № 604/18.04.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав, е изцяло потвърдено Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав . С Определение № 797/02.05.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав , с оглед направен в срока за касационно обжалване отказ от исковете по реда на чл. 233 ГПК, САС е обезсилил Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, и Решение № 604/18.04.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав, и е прекратил производството по делото.** Видно от направено отбелязване на гърба на **определението на САС, то е влязло в сила на 21.06.2012 г.**

По делото е представен **препис от искова молба вх. № 2524/19.02.2015 г., с посочени в титулната □ част ищец** „..... ЕООД и ответник Между страните не се спори, а и се установява от събраните по делото писмени доказателства, че по повод така подадената искова молба е било образувано **гр. д. № № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав**. От представеното по делото **Решение № 163793/05.07.2017 г. по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав**, се установява, че производството по това дело е било образувано по искова молба на „..... ЕООД срещу, с която е предявен иск с правно основание чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 108 ЗС. В исковата молба ищецът е изложил фактически твърдения, че е кредитор на „..... ЕООД, ЕИК Качеството кредитор е обусловил с фактите, че страните са били в облигационни отношения по Договор за отдаване на автомобили при условията на финансово обвързан лизинг от 16.07.2008г. и поръчки към него, по който договор „..... ЕООД, като лизингополучател, имал непогасени парични задължения, за които в полза на ищеца били издадени заповеди за изпълнение по чл. 410 ГПК. Въз основа на тях, срещу длъжника било образувано ИД № 65/2011г. на ЧСИ Росица Апостолова, като на длъжника „..... ЕООД били изпратени и покани за доброволно изпълнение. Ищецът „..... ЕООД е навел твърдения, че неговият длъжник е собственик на недвижим имот, представляващ поземлен имот с идентификатор №, находящ се в – град, с адрес на поземления имот: район, с площ от 2 751 кв. м. /подробно индивидуализиран/. Изложил е твърдения, че „..... ЕООД е придобил собствеността на

имота по силата на договор за покупко-продажба от 27.06.2008 г., обективиран в Нотариален акт № 69, том VI, рег. № 18663, дело № 1021 от 2008 г. на нотариус На 10.03.2009 г. била извършена продажба на този имот с Нотариален акт № 195, том I, рег. № 6034, дело № 189/2009 г. на нотариус като купувач по сделката било“ ЕООД. С Решение на СГС, ГО, I-4 състав, от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г., договорът за продажба бил прогласен за нищожен, на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, а за собственик на имота бил признат продавачът „..... ЕООД. Въпреки прогласяването на нищожността на договора приобретателят“ ЕООД продал същия имот на 02.07.2012 г. с Нотариален акт № 35, том I, дело № 33, рег. № 1054/02.07.2012 г. на нотариус на С оглед прогласената по съдебен ред нищожност на договора за покупко-продажба от 10.03.2009 г.“ ЕООД не се легитимирал като собственик на процесния имот и не разполагал с права, които да прехвърли на купувача по втория договор за продажба от 02.07.2012 г., респ. собственик на имота си оставал длъжника на „..... ЕООД – „..... ЕООД, който обаче бездействал и не ревандикирал вещта. При тези твърдения в производството пред СРС, 118 състав, било направено искане да бъде признато за установено по отношение на ответницата, че собственик на имота е „..... ЕООД и тя да бъде осъдена да му предаде владението.

С Решение № 163793/05.07.2017 г. по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, предявеният от „..... ЕООД и „..... ЕООД срещу иск с правно основание чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 108 ЗС, за признаване за установено по отношение на, че „..... ЕООД е собственик на ПИ с идентификатор № съгласно КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-40/20.07.2011 г. на АГКК, находящ се в район, с площ от 2 751 кв. м. /подробно индивидуализиран/, и за предаване на владението върху имота, като неоснователен.

По делото е представено **Становище на ИВВС изх. № Ж-20-639/02.11.2020 г.** по повод сигнал вх. № Ж-20-639/18.09.2020 г. на „..... ООД, касаещ правилността на действията на съдебни служители при СГС при поставяне на печат за влязъл в сила съдебен акт по гр. д. № 4187/2010 г. и последващото му заличаване с коректор. Съгласно изложеното от инспектор в ИВВС, след запознаване с материалите по преписката и извършено подробно предварително проучване, ИВВС е установил, че след извършен инстанционен контрол на съдебния акт по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, делото се е върнало в СГС на 05.07.2012 г. и върху решението на СГС е поставен печат „*Решението е влязло в сила на 22.06.2012 г.*“. Първоинстанционното и въззивното дело са внесени в архив на 02.07.2013 г., като на **23.10.2012 г. е била подадена молба от „..... ЕООД за предоставяне на препис от решението на СГС.** ИВВС е констатирал, че поставеният върху решението на СГС печат „*Решението е влязло в сила на 22.06.2012 г.*“ е заличен чрез коректор, но не е установил кой и кога е сторил това. Изтъкнал е, че при подаване на молбата за издаване на заверен препис от решението молителят е имал възможност да се запознае и със съдържанието на въззивното дело, прикрепено към това на СГС. При така изложеното ИВСС е приел, че не са налице данни, даващи основание за образуване на проверка по чл. 56, ал. 1, пр. 2, чл. 57, ал. 2 и чл. 58 ЗСВ.

По делото са представени и приети като доказателства **2 броя платежни документа,** както следва: платежно нареждане за сумата от 50,00 лева от 22.06.2015 г., с наредител „..... ЕООД, получател СРС, основание на превода „държавна такса по гр. д. 8638/2015 г., 118 с-в“, и платежно нареждане за сумата от 600,00 лева от 18.10.2017 г., с наредител „..... ЕООД, получател ЧСИ, основание на превода „изп. дело 20178610402922“.

По делото е представена и приета **Покана за доброволно изпълнение изх. № 39306/13.10.2017 г. по ИД 20178610402922 на ЧСИ,** адресирана до соченото за длъжник лице „..... ЕООД, с което последното се уведомява, че по изпълнителен лист, издаден на 02.10.2017 г. от СРС, 118 с-в, по гр. д. № 8638/2015 г., дължи на сумата от 600,00 лева – присъдени разноски в гражданското производство, както и такси и разноски по ИД.

По делото е представено и прието **Удостоверение изх. № 40705/27.07.2023 г. по ИД 20178610402922 по описа на ЧСИ,** съгласно което посоченото ИД е прекратено, на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК, на 20.10.2017 г., като по същото е извършено плащане от длъжника на сумата в размер на 600,00 лева – присъдени разноски в гражданското

производство.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Софийски районен съд е сезиран с осъдителен иск с правно основание чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

По така предявения иск, съобразно нормата на чл. 154 ГПК в доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличие на виновно и противоправно поведение на служител/и при ответника, за действията на който/които той носи отговорност, при или по повод изпълнението на възложената работа, в причинна връзка с което незаконосъобразно поведение ищецът е претърпял имуществени вреди в общ размер на сумата от 650,00 лева – платена в полза на бюджета на СРС държавна такса в размер на 50,00 лева по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, и платени в полза на съдебни разноски по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, в размер на 600,00 лева. Вината по арг. от чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага, като опровергаването на тази презумпция е в тежест на ответника при условията на обратно пълно доказване.

В тежест на ответника, при доказване на горните факти, е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

Отговорността по чл. 49 ЗЗД е особен вид безвиновна и обективна отговорност за чужди противоправни и виновни действия, като тази отговорност има гаранционно-обезпечителен характер. За да се ангажира отговорността на ответника по посочената разпоредба, следва да се установят общите предпоставки, при които за определено лице би възникнала деликтна отговорност, както и допълнителния факт на възлагане на работа на деликвента от ответника и причиняване на вредите при или по повод тази работа. Непозволеното увреждане – чл. 45 ЗЗД, се основава на нарушението на правната норма, изискваща от гражданите да не увреждат субективните права, имуществото и телесната цялост на другите физически или юридически лица. Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, елементи на който са: 1/ деяние /действие или бездействие/, 2/ вреда, 3/ противоправност на деянието, 4/ вина и 5/ причинна връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди. Вината се предполага до доказване на противното – чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Основният обективен елемент от правопораждащия фактически състав на деликтната отговорност е извършване на противоправно деяние, т. е. такова действие или бездействие, което обективно да води до накърняване на защитен от закона правен интерес, субективно право или правнозначима ценност от категорията на естествените права. Причинната връзка е елемент от фактическия състав на иска, поради което се доказва от ищеца, при условията на пълно и главно доказване. **Причинната връзка означава, че един факт** (поставянето на печат „Решението е влязло в сила на 22.06.2012 г.“ върху Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, което в действителност не е било влязло в сила, а е било обезсилено) **е необходимо условие за настъпването на друг факт** (понасяне на отговорността за разноски по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, от ищеца по това дело – „..... ЕООД, поради отхвърляне на предявения от него иск по чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 108 ЗС), **а последицата (вредата) е типичният резултат, който възниква всеки път при реализиране на условието.** Необходимото условие се установява чрез мисленото му отстраняване и създаване на представа за това дали би настъпила последицата, а типичният резултат се установява отново мислено чрез това какво обикновено настъпва при осъществяване на условието.

В разглеждания случай в исковата молба е налице позоваване на увреждащо противоправно поведение на служител на СГС, изразяващо се в погрешно поставяне на печат „Решението е влязло в сила на 22.06.2012 г.“ върху Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, с оглед последващия инстанционен контрол на този акт и извършения пред въззивната инстанция отказ от иск – основание за обезсилване на решението по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав.

С оглед представения с исковата молба и приет по делото заверен препис от Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. по описа на СГС, I – 4 състав, настоящият съдебен състав приема за несъмнено установено в процеса, че към датата на издаване на този препис

в полза на „.....“ ЕООД /по повод депозирана от него молба вх. № 108516/23.10.2012 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС и получен от пълномощник на „.....“ ЕООД на 01.11.2013 г./ на гърба на постановения краен акт по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, действително е бил поставен печат „Решението е влязло в сила на 22.06.2012 г.“, с положени подпис за съдия, секретар, както и за служител от Обща архива на СГС – в какъвто смисъл са и констатациите на ИВВС в Становище изх. № Ж-20-639/02.11.2020 г., че след връщане на делото от САС върху решението на СГС е бил положен печат с горепосоченото съдържание. Така поставеният печат не кореспондира с действителното положение, доколкото вследствие на направен пред въззивната инстанция отказ от иска по реда на чл. 233 ГПК, с Определение № 797/02.05.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав, Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, е било обезсилено и производството по делото е прекратено. Видно от отбелязването на гърба на определението на САС, то е влязло в сила на 21.06.2012 г. С оглед така установено и във връзка с доводите в писмения отговор, съдът намира за нужно да отбележи, че за ангажиране на деликтната отговорност на ответника по чл. 49 ЗЗД принципно не е необходимо да се установи конкретното лице, осъществило соченото за противоправно деяние, а само качеството му на изпълнител на възложена работа – в този смисъл Постановление № 7/1958 г. на ВС, т. е. не е необходимо да се установи по категоричен начин кой служител на СГС е удостоверил погрешно влизането в сила на постановения акт. В случая, с оглед лицата, чиито подписи са изпълнени под поставения печат, съдът намира за установено, че това е сторено от служител на СГС – изпълнител на възложената му работа.

Въз основа на представените по делото 2 броя платежни нареждания, както и приетото Удостоверение изх. № 40705/27.07.2023 г. по ИД 20178610402922 по описа на ЧСИ „.....“, съдът намира за установено, че във връзка с иницирираното от „.....“ ЕООД гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, ищцовото дружество е сторило разноски в размер на 50,00 лева – платена по сметка на СРС държавна такса за завеждане на делото, както и че реално е заплатило присъдените, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, съдебни разноски в полза на ответницата по цитираното дело – в размер на 600,00 лева.

Настоящият съдебен състав обаче намира, че сочените от ищеца противоправни действия на служител на ответника, изразяващи се в погрешно удостоверяване, че решението по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, е влязло в сила на 22.06.2012 г. **не се намират в пряка причинно-следствена връзка с вредата, претърпяна от „.....“ ЕООД** – заплащане на разноските по гр. д. № 8638/2015 г. СРС, 118 състав. Причинно-следствената връзка между противоправното деяние и вредата от него като елемент на фактическия състав на генералния деликт, уреден в нормата на чл. 45 ЗЗД, е налице, когато **деянието е необходимо и закономерно условие за настъпването на увреждането. Деянието е решаващо, вътрешно необходимо /не е случайно/, свързано с резултата**; в цялата поредица от явления причината трябва да предшества следствието и да го поражда, като вредата закономерно да произтича от деянието. Не може да се приеме, че претендираните от ищцовото дружество имуществени вреди във формата на понесени от него разходи по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, се намират в пряка причинна връзка с твърдяното противоправно поведение на служител на ответника, доколкото те са резултат от подаване на искова молба от „.....“ ЕООД по реда на чл. 134 ЗЗД срещу, оспорване на иска от ответната страна, разпределена и неизпълнена от ищеца доказателствена тежест по посоченото дело. Съдът намира, че в процесната хипотеза ищецът „.....“ ЕООД със собственото си поведение е станал причина за настъпването на вредата – в разглеждания случай същият е предявил иск с правно основание чл. 108 ЗС по реда на чл. 134 ГПК, упражнявайки чужди материални права, без да е положил необходимата грижа да установи всички обстоятелства от предмета на иницирираното дело, вкл. без да е извършил всички възможни справки за установяване на действителното положение преди завеждане на съдебния процес, предвид факта, че упражнявайки чужди права, е обективно възможно той да не е запознат със същото, но същевременно, иницирайки съдебен процес относно вещни права на свой длъжник, целейки да обвърже последния със силата на пресъдено нещо на решението относно принадлежността на вещното право към патримонуима му, процесуалният субституент би следвало да положи завишена грижа според обичайното разбиране за добро водене на делото и да проследи в цялост фактическите обстоятелства относно действителното притежание на упражненото

вещно право до момента, предхождащ непосредственото входиране на исковата молба по реда на чл. 134 ЗЗД /в случая преди 19.02.2015 г./. От приетите по делото доказателства се установява, че ищецът не е сторил това. По делото се установява, че „..... ЕООД е депозирал молба вх. № **108516/23.10.2012 г.** по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, чрез адвокат Т. В., с искане за издаване на заверен препис от влязлото в сила решение по това дело. Очевидно така извършено действие е сторено след връщане на делото от САС и след неговото окончателно приключване с Определение № 797/02.05.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав, влязло в сила на **21.06.2012 г.** Тоест за процесуалния представител на „..... ЕООД не е съществувала пречка да се запознае в цялост с материалите по делото на СГС, още повече, че видно от тях е, че непосредствено преди депозиране на молбата на „..... ЕООД, са били подадени молби и от ответника по това дело –“ ООД – л. 173 от делото на СГС, с искане за издаване на заверени преписи от Определение № 797/02.05.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав, при изрично посочване, че това определение е за прекаряване на делото и обезсилване на решението на СГС, и с искане за издаване на незаверен препис от решението по делото с оглед вписване на определението за прекратяване на делото. Последното навежда съдебния състав и към допълнителен аргумент в подкрепа на извода му за неположена от ищеца по иска с правно основание чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 108 ЗС, достатъчна грижа за установяване на действителното фактическо положение преди да заведе съдебния процес по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, а именно, че същият не се е запознал с извършените в Служба по вписванията и следващи по време приключването на гр. д. № 4187/2010 г. по описа на СГС вписвания/отбелязвания/заличавания досежно процесния недвижим имот. На следващо място, след запознаване с мотивите на съда по влязлото в сила решение по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, настоящият състав установи, че отхвърлянето на легитмиращия ефект на решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, не е единствена причина за отхвърляне на иска по чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 108 ЗС. Видно от мотивите на СРС, 118 състав, е че съдът е приел, че **„Въпреки дадените указания с доклада по делото, ищецът „..... ЕООД не е ангажирал доказателства за наличие на обстоятелства водещи до нищожност на договора, с който неговият длъжник се е разпоредил с правото на собственост върху процесния имот, поради което и предявеният иск с правно основание чл.134 ЗЗД, вр. чл.108 ЗС следва да бъде отхвърлен като неоснователен“** Следователно процесуалното поведение на ищеца по това дело също е причина за отхвърляне на исковата му претенция. Наред с всичко изложено и с оглед горепосочените принципни правни постановки досежно причинно – следствената връзка между деянието и вредата като елемент от фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, съдът намира за нужно да отбележи, че с оглед всички обстоятелства по делото следва извод, че при мисленото отстраняване на поддържаното в настоящия процес за противоправно деяние на служител на СГС – погрешно удостоверяване, че даден съдебен акт е влязъл в сила, когато в действителност той е бил обезсилен, то отново би настъпил същият краен резултат, който и в случая е осъществен, а именно отхвърляне на предявения от „..... ЕООД иск по чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 108 ЗС, и понасяне на отговорността за разноски по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, от ищеца по делото. Това е така, тъй като представянето на Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. по описа на СГС, I – 4 състав, с отбелязване за влизането му в сила на 22.06.2012 г., като доказателство по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, не освобождава ищеца по това дело от задължението да извърши задълбочено проучване и да се снабди с всички възможни книжа, касаещи собствеността на съответния имот, като част от осъществяваната от него правна защита по делото, още повече, че делото пред СРС, 118 състав, е било инициирано в един значително по-късен момент след приключване на делото пред СГС – около 3 години, а и с оглед нормата на чл. 299 ГПК досежно субективните и обективните предели на влезлите в сила съдебни решения. Ако бе сторил това, ищецът би установил, че с влязлото в сила Определение № 797/02.05.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав, е постигната непререшаемост на спора относно принадлежността на вещното право на собственост върху имот № 119117 между страните по това дело – „..... ЕООД и“ ЕООД, както и спрямо техните правоприемници, какъвто се явява /в този смисъл задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 6 от Тълкувателно решение № 7/2017 г. по т. д. № 7/2014 г. на ОСГТК на ВКС/. Същевременно

при мисленото отстраняване на поведението на „..... ЕООД, изразяващо се в завеждане на иск с правно основание чл. 134 ЗЗД, вр. чл. 108 ЗС, без проследяване в цялост на всички факти и обстоятелства, касаещи собствеността на имот № 119117, след издаване на процесния препис на решението по гр. д. № 4187/2010 г. по описа на СГС, I – 4 състав, до датата на подаване на исковата молба в съда, оспорване на предявения иск от ответната страна, неизпълнена доказателствена тежест на ищеца по делото, вкл. неангажиране от него, въпреки изричните указания на съда в тази насока, на доказателства за наличие на обстоятелства, водещи до нищожност на договора, с който неговият длъжник се е разпоредил с правото на собственост върху процесния имот, поддържаният в настоящия процес вредоносен резултат – отхвърляне на иска и понасяне на отговорността за разноски за това съобразно нормата на чл. 78, ал. 3 ГПК, не би настъпил. При тези съображения съдът приема, че причинната връзка между твърдените противоправни действия на служител на СГС по погрешно удостоверяване, че съдебният акт по гр. д. № 4187/2010 г. по описа на СГС, I – 4 състав, е влязъл в сила, и претърпяната от „..... ЕООД вреда по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, е прекъсната. Само по себе си посоченото поведение на служител на СГС не е необходимо условие за настъпване на твърдения вредоносен резултат, като настъпването на последния – конкретно изразяващо се в реализирана деликтна отговорност за разноски на ищеца по иск по чл. 134 ЗЗД, вр. ал. 108 ЗС, не е и типичният резултат от соченото противоправно поведение, при положение, че независимо от извършеното погрешно удостоверяване съществува в производството по гр. д. № 8638/2015 г. на СРС, 118 състав, чиито материални права реално упражнява кредиторът „..... ЕООД – „..... ЕООД, във всички случаи е обвързан от прекратителния окончателен акт на САС съобразно приетото в т. 6 от Тълкувателно решение № 7/2017 г. по т. д. № 7/2014 г. на ОСГТК на ВКС и предявеният от негово име иск с правно основание чл. 108 ЗС не би могъл да бъде уважен спрямо частния правоприемник на ответника по делата на СГС и САС – „.....“ ЕООД.

При липсата на една от кумулативните предпоставки на фактическия състав на деликтната отговорност предявеният в настоящото производство иск с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ответника, който претендира единствено разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съдът определя в минимален размер дължимото юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.) вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно – 100 лв. Посочената сума следва да бъде присъдена на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК в полза на ответника.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „..... ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. **срещу**, **БУЛСТАТ**, с адрес: гр. **иск с правно основание чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45 ЗЗД** за осъждане на, **БУЛСТАТ**, да заплати на „..... ЕООД, ЕИК, сумата от общо **650,00 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди – заплатена държавна такса в размер на 50,00 лева по гр. д. № 8638/2015 г. по описа на СРС, 118 състав, както и заплатени разноски на ответната страна по гр. д. № 8638/2015 г. по описа на СРС, 118 състав, в размер на 600,00 лева, претърпени в резултат от противоправното поведение на служител на, изразяващо се в полагане на печат „Решението е влязло в сила на 22.06.2012 г.“ върху Решение от 22.07.2011 г. по гр. д. № 4187/2010 г. на СГС, I – 4 състав, което е било обезсилено с влязло в сила Определение № 797/02.05.2012 г. по в. гр. д. № 3628/2011 г. на САС, 4 състав.

ОСЪЖДА „..... ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. да заплати на, **БУЛСТАТ**, с адрес: гр. на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК, сумата в размер на **100,00 лева** – разноски в производството по гр. д. № 35862/2022 г. по описа на СРС, 29 състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____